

ved, at man ikke bevilger visse forlangte Summer, og det, at visse Uvillie imod at give Statsstilbud til de høiere Interesser. Det er en Forskjel, som jeg ikke ret kan fatte, det forekommer mig, at det, vi her bestille, er at bevilge Penge af Statskassen til de forskjellige Diemed, som ere opførte paa Finansloven. Jeg er ikke istand til at fatte, hvad det er for en fin Distinction, som blev gjort af det ærede Medlem.

Steen: I Formiddags faldt der i Anledning af et Indbringingsforslag, som da var under Behandling, den Ytring, at, hvorvel de særlige Fonds ikke maatte betragtes som tilhørende Corporationer, kunde der dog være Grund til at tage Hensyn til, hvad der ved tidligere Leiligheder er vedtaget om disse Fonds, og til en vis Grad at rette sig derefter. (Wint her: Hør!) Det var netop det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, som nu sagde Hør, der fremsførte denne Ytring, og det er den, jeg nu vil tillade mig at minde ham om, thi den kommer directe til Anvendelse paa et af de iasten foreliggende Spørgsmaal, nemlig det om, hvorvidt Statens Bidrag til Seminariefonden skal stryges eller ikke. Der er allerede saavel fra den høitærede Ministers som fra ærede Medlemmers Side gjort opmærksom paa den historiske Sammenhæng hermed, og jeg skal nu vel vogte mig for at komme ind paa den ikke interessante Detail af denne Sag, skjøndt der kunde være stor Opfordring dertil ligeoverfor de mange nye Medlemmer, som Thinget tæller, men jeg skal dog slaa det aldeles bestemt fast, at dette Tilbud til Seminariefonden er fremkommet ifølge en Art af Overenskomst, idet Finanssubvalget i sin Tid henlebede Opmærksomheden paa Overskødheden af, at man først lod visse Afgifter — de ere allerede omtalte; det er 1¹/₂ Skillinge og 25 pCt. Afgiften, som man kalder dem — indskyde i Statskassen, hvorefter denne udbetalte dem til Seminarierne, medens det var langt kortere og simplere at lade dem umiddelbart indskyde i Seminariefonden. Nu vil man derimod lade Staten opkræve Bidragene i Lighed med alle andre Skatter, lade den tage Indtægten og derefter lade den udbetale det Beløb, som Semina-

rierne behøve. I Forbindelse hermed staaer en anden Forandring, som jeg dog heller ikke skal gaae ind paa, idet jeg kun lader det være bestemt paavist, at det hidrører fra en saadan Aftale, der i sin Tid eenstemmig er tiltraadt af Folkethinget, at disse Beløb ere posterede, som de nu ere, og at det ikke er mere end 2 Sessjoner siden, at denne Sag blev vidtløftig behatteret i Folkethinget, om end ikke i det, der nu sidder, og at det da vedtog at lade Sagen blive staaende, som den var. Er der nu den mindste Grund til at gjøre en Forandring, naar man vil anerkjende, at slige Aftaler saavidt muligt skulle holdes, og at Folkethinget ikke er en tilfældig Masse af Personer, der kommer sammen til forskjellige Tider for at afgjøre visse Spørgsmaal, men at der i Rigsdagen maa være en Sammenhæng, en Continuitet, og at den til en vis Grad er bunden ved, hvad de foregaaende have vedtaget? Ja, der er to Grunde. Den ene er den, at man ad denne Vej kan komme til at nedlægge Seminarierne, naar man vil; naar man ikke vil sige det reentud, naar man ikke aabenbart vil stille det Forslag: Seminarierne skulle ikke længer eksistere, kan man bruge den Omvei at gjøre dem fattigere og fattigere, for tilsidst at kunne sige: Nu have vi ikke længer Raad til at holde dem. Den anden Grund er den, at man vil tilintetgjøre de særlige Fonds, thi man behøver ikke at gaae langt tilbage for at see, at der er et Dvstet derom og en Tilbøielighed dertil; vi have gjentagne Gange hørt udtale, at der ingen Grund er til at beholde dem, og at der ingen Forskjel er paa dem og Statskassen. Dette forstaaer jeg nu meget godt, og jeg kan til en vis Grad dele den Betragtning, men jeg beder da de ærede Medlemmer, som vilse gaae denne Vej, om at gjøre Forslag om at tilintetgjøre de særlige Fonds og at lade Staten directe tilskyde det, der kræves til disse Formaaels Opnaaelse; men hvorfor gaae denne Omvei? Hvorfor ikke hellere ligefrem sige: Det er det, vi ville, og da handle derefter? Saalænge man ikke træder frem med aabent Visir og sige: Det er det, hvortil vi sigte, er der ikke Grund for Folkethinget til at gaae ind paa disse Ompostinger. Jeg kalder dem Ompostinger, thi, saasnart man ikke vil